

Síðan 1960 hefur Mændenes Hjem hildið til í Istedgade. Mændenes Hjem er bygninginum á vinstru hond

MYND: SCANPIX/RITZAU

um, ið dagliga koma á gátt í Mændenes Hjem, eru tað bara umleið 5 prosent av persónunum, ið megna at lyfta seg úr aftur tí støðu, ið tey eru endað í.

- Tey hava eina familju, arbeiði, halda seg burtur frá tí skaðiliga umhvørvinum og eg kann mæta teimum til ein dýst á einum fót-bóltsvølli. Tað eru hesi, ið gera, at man heldur út. At man trýr upp á hetta. Ikki bara tað, at eg skal nøkta tín tørv í dag, men at tað er ein móguleiki fyri, at tú kemur burturúr hesum og fær eitt annað lív ein dag. Tað eru tey fimm prosentini, ið gera, at eg haldi á, sigur Tummas Olsen.

Endurtaka mynstrið

Um tað eru fimm prosent, ið megna at bróta burtur úr tí skaðiliga mynstrinum, ið hevur ført til, at tey eru endaði úti á gøtuni, so merkir tað, at tað eru 95 prosent av teimum, ið ikki megna tað. 95

prosent, ið verða verandi í mynstrinum og ikki megna at bróta úr skaðiliga umhvørvinum og skapa eina nýggja tilveru. At siggja tær lagnurnar kann vera øgiliga tøf.

- Tað er ræðuliga hart at siggja fólk endurtaka somu feilirnar. Men um tú skalt arbeiða við hesum, so mást tú góðtaka hetta, tí annars brennir tú út. Fólk hava tørv á einum fjórða, fimta ella sætta kjansi fyri at tað kanska lukkast eina ferð. So man er noyddur at hava eitt fyrigevandi lyndi og skilja teirra støðu so gott tú kanst. Man má hava í huga, at hetta eru fólk, sum eru svikin av allari skipanini og familjuni. Tað er orsøkin til, at tey eru heimleys, sigur Tummas Olsen.

Talan er um fólk, ið liva eitt øgiliga hart lív á gøtunum í Keypmannahavn og tað er eingin trygd fyri, at tey eru her í morgin. Tað er eisini ein sannroynd, ið Tummas Olsen má fyrihalda seg til í arbeiði-

num, men tað merkir ikki, at tað er serliga lætt.

- Tað hendir javnan, at onkur man hevur roynt at hjálpt í longri tíð, ikki er her longur. Men tað er ein partur av arbeiðinum. Tað má man bara góðtaka. Man ynskir altíð tað besta fyri øll, men man veit, at tað er so skjótt, at tey fáa ein yvirdosis ella doyggja úti í kuldunum. Og tað rakar ein. Men tað sum harmar meg mest er, at tá tey doyggja, so eru vit mangan tey nærmastu. Tað sigur nokk so nógv um teirra støðu, sigur hann.

Vil hjálpa landsmonnum

Ein hending, ið serliga hevur brent seg í minnið hjá Tummasi Olsen er, tá hann nýliga var byrjaður at arbeiða í Mændenes Hjem.

- Ein ung svensk kvinna plagdi at vitja okkum. Hon var heimleys í Keypmannahavn og livdi eitt øgiliga hart lív. Ein dagin ringdi lög-reglan til mín, tá eg var til arbeiðis,

tí teir høvdu líkið av einari gentu á sjúkrahúsinum, men eingin kendist við hana. Men teir vistu, at hon var komin inn hjá okkum. Tí bleiv tað mín uppgáva at identifisera hana, so at teir kundu boða familjuni frá. Tá var tað hendan svenska gentan, sigur hann og leggur afturat.

- Tað visir hvørja støðu hesi fólkini eru í. Hetta eru fólk, ið ikki eru kend og vilja kanska ikki finnast. Og tey doyggja einsamøll. Tá er tað okkara uppgáva at geva boðini víðari, um hvørji tey eru. Tað var øgiliga hart, men eg skilti skjótt, at hetta er mitt arbeiði. Hendingin vísti mær eisini hvussu lítið samband tey hava við nakran.

Og tað er júst ein slík støða, ið hann vónar, at hjálpa sínum landsmonnum úr. Av og á hendir tað, at ein føroyingur kemur á gátt hjá teimum, og tað fyllir beinanvegin meira hjá honum enn restin.

- Ikki tí eg vil gera mun á, men tá tað er ein landsmaður, ið kemur

inn, so fyllir tað meira. Tað kann fyrst vera pínligt hjá teimum at mæta einum føroyingi, tí vit ken-na øll hvønn annan. Men eg havi tagnarskyldu og tað finna tey skjótt út av, sigur Tummas Olsen.

Hann visir á, at tá man hevur við heimleys at gera, so er tað týðningarmikið at minnast, at eingin hevur valt hendan livsstílin.

- Man kann ikki siga um hesar føroyingar, at teir hava valt at vera heimleysir, tí tað er eingin, ið sigur sum barn, at tey vilja vera heimleys, tá tey verða vaksin. Tey hava øll eina syrgiliga lagnu. Mín dreymur er, at eg kann hjálpa teimum so nógv, ið eg kann í gerandisdegnum. At eg kann veita teimum tað eyka, so at tey fáa eitt nøkulunda lív. Vónin er, at tey ein dag megna at koma burtur úr harða umhvørvinum á Vestur-brúgv og fáa eitt normalt lív. Tað er dreymurin. At hesir føroyingarnir eru millum tey fimm prosentini, sigur Tummas Olsen.